

درویش بودم ولی پادشاهی میکردم
 گر چه بظاهر گدائی میکردم
 جناب نقیب فرمان می رانند
 میزد ، میگرفت ، گفت پرانی میکرد
 حشیش و دوغ وحدت پایان کار نبود
 بجانم قسم که بهتر از آن ایام تصور نمیشود
 باز هم این به آن میگفت غول را نگاه کن
 پایش را که تا زانو گل و گشیف است بنگر

گفتم خوب است داش مثنوی بشوم
 سعی کنم بلکه فسراش شوم
 یک چاقوی گار زنجان خریدم
 با یک پستک و شال گمر گار کرمان
 گفشی داشتم که دهانه اش مانند دلچه گشاد بود
 پنجه اش پهن بود گلچه نداشت
 به ارخالقم دگمه ایلمک گذاشتم
 روی باشلقم منگوله آویزان کردم
 از دادم کزن باردار سقط میکرد
 به سبیلیم دلاک فتر آویزان میکرد
 قمه گمرم را گهگاه آب میدادم
 زنجیرم را دوبار هر روز تاب میدادم

ایتا حرفه واستی ایتا خون کـودیم
 محله زاک و زوکامنون کـودیم
 ایتا نخ سیلا فادائیم گـرو
 همان هون سند بونزه‌ایم نارو
 چی اقبال عجب روزگار داشتیمی
 سیورسات مرتب وقار داشتیمی
 بزه عاقبت داشگری وردکفت
 آمه نازنین فیرینه آب جبکفت

در فکر کار و صنعت

بگفتم نوا پس بیم بی جهست
 بشم کسب ره کسب پرمنفعت

کو کاره بیافم که بی پول بیه
 خوبوسه نیه مست بلبل بیه

وکالت طبابت نییه بی جـواز
 قضاوت مهمه می پاره دراز

بهم شاعر ، هر کس دینی شاعره
 میره شعر گفتن نایه هیـذره

اداره بشم پارتی و پول خایسه
 بکسمائی قول ، چاه ره دول خایسه

معلم بهم گرچه مشکل نیسه
 ولی کار دلخواه می دیـلل نیه

برای یک حرف خون راه می انداختم
 بچه های محله را از کوچک و بزرگ معنون می ساختم
 یک نخ سبیلسم را گـرو می دادم
 همان یک نخ سبیل سند بود بگسی نارو نمی زدم
 اقبالم گل کرده بود روزگار خوبی داشتم
 سیورساتم مرتب بود و آدم موقری شده بودم
 زد و لوطی گـری و افتاد
 و به فیرینی لذیذمان آب افتاد

 گفتم نباید بی جهت عقب بمانم
 بروم دنبال کسب، کسب پر منفعت
 فکر کردم چه کاری پیدا کنم که بی پول باشد
 خوبوسه نباشد بلبل غزلخوان باشد
 وکالت و طبابت که بی پروانه نمیشود.
 قضاوت که مهم است و برای پایسم دراز
 شاعر بشوم هرکس را که میبینی شاعر است
 ولی بمن شعر گفتن هیچ نمی آید
 مستخدم اداره بشوم پول و پارتی لازم دارد
 بگفته گسائی برای کشیدن آب از چاه دلول لازم است
 بروم معلم شوم اگر چه کار مشکلی نیست
 ولی کار مطلوب دلم نیست

بشم درس بخوانم حواس نارمسه
 پیرا بم مخارج لباس نارمسه
 جه عطار و بقال و سبزی فروش
 بگیر تا ببازارمچ چنان بسدوش
 اگر پول نبه هیچ کی حاجی نیبه
 هزار سال ده سنگر شقاجی نیبه
 دوا تگر بیم قیچی کارا نانم
 چلنگر بیم هیچ اچاره نانم
 بیم بنّا آجر می مغزا خوره
 بیم قالسی باف نقشه زحمت داره
 بیم نعلبنسد اسپانسا ترسمسه
 انی جوفتک و دندانسه ترسمسه
 بشم زرگری تیز آبسه نانم
 بشم خیاطی پارچه خوابه نانم
 بیم مالا مکان داری مشکله
 پوتین دوز بیم پیشکاری مشکله
 اگر سنگی نانه شاطور بیم
 مرا لازمه خیلی پر زور بیم
 بشم مسگری و ابترکه می سر
 بیم مرده شور الحذر الحذر
 بشم دلاکی می دسا تیغ خوره
 بیم واکسی می ریشا آب ناوره

بروم درس بخوانم حواسم کجا بود
 پیر شدم هزینه تهیه لباس ندارم
 از عطار و بقال و سبزی فروش
 گرفته تا پوله در چانچو بدوش
 اگر پول نباشد کسی حاجی نمیشود
 هزار سال هم بگذرد سنگرشا حاجی نخواهد شد
 بروم دواگر بشوم از کار قیچی عاجزم
 چنانگر بشوم از کلید چیزی نمیدانم
 بنا بشوم آجر بمغزم میخورد
 قالی بافی هم زحمت دارد
 نعلبند شوم از اسب میترسم
 از جفتک و دندانش بیسم دارم
 زرگر بشوم از تیز آب سرد نمی آورم
 خیاط بشوم از خواب پارچه مسبوق نیستم
 گرجی بان بشوم سگان داری برایم مشکل است
 کفش دوز بشوم پیشگاری مشکل است
 اگر شاطر نان سنگکی بشوم
 لازم است که خیلی پر زور باشم
 مسگر بشوم سرم می ترکد
 الحذر از اینکه مرده شوی باشم
 دلای شوم دستم تیغ میخورد
 واکسزن کفشهای مردم باشم مناسب حال نیست

ساعت ساز بیسم فنتولا بد زبسم
 جوراب باف بیسم بوز و پنجسه نانم
 حروفچین بسم سخته ایشپون پائی
 سوافالچین بسم یخ کونم سرمائسی
 ترا دردسر کم بدم ای برار
 بیافتم ایئا کار سا افتخار
 نه شیش پر خایسه نه تبرزین خایسه
 ایزه صحبت چوب و شیرین خایسه
 عجب کار کم زحمت و عالیسه
 کو کاره دانی؟ شغل دلایسه

دلالی

ایئا حجره یه میوز و تلفن بنام
 قلم روسی استامپ و خشک کن بنام
 بکندم اقا میز حاکسه ور
 ایئا مهر ایئا نعلبکی انقدر
 مظنه بیجیک چاپ بزم سربسر
 ا کار نه غرامت داره نه ضرر
 بگفتید چی دلالی؟ گفتیم همسه
 دگفته تاجر خانه یه مهمسه
 بوات ، خشکبار ، جنس تر گفتیمسی
 هتو پیش بامو خوش با مو گفتیمسی

ساعت ساز بشوم بد گویش میکنم
 جوراب باف بشوم پنجه و پاشنه اش را نمیدانم
 حروف چین مطبوعه بشوم تمیز اشیونها دشوار است
 سفالچین بشوم بالای خانه ها از سرما خشک میشوم
 دردسرت را کم کنم برادر
 سرانجام کار پر افتخاری بمن الهام شد
 که نه شش پر میخواهد نه تبریزی
 فقط زبان چرب و نرم و شیرین لازم است
 واقعا " که کار کم زحمت و عالی است
 آیا دانستی چه کاری را میگویم؟ شغل دلالی

دلالی

حجره ای گرفتم و میز و تلفنی نهادم
 قلم روسی و استامپ و خشک کن رویش گذاشتم
 در دکان آقامیگر حاک
 یک مهربی گندم باندازه یک نعلبکی
 مظنه اجناس و سفته فراوان چاپ کردم
 این نوع کار، نه غرامتی در بردارد و نه زیان آور است
 از من پرسیدند دلال چه هستی گفتم دلال همه چیز
 در تجارتخانه ها در اطراف شغلم همه افتاد
 میگفتم دلال براتم دلال خشکبارم دلال گالاهای ترم
 همینطور، هر چه به زبانم می آمد میگفتم

بسر وقت تاجر شوئیسم جمعه شب
 می دلالی واستی بعین میرغضب
 نه فریاد زه ایم نه کودیم قیل وقال
 برارجان بقربان کسب حلال
 اگر عیبه دلالی تاجرکونه
 خوملیت چرخا پنچرکونه
 همش آورده جنس مال فرنگ
 پوله پس دهه شیک و پیک و زرنگ
 نیگه جمعا بید بی سر و بی صدا
 ماشین باورید برکتش باخدا
 که از گرسنه ایذره کم بیسه
 اطوفان بدبختی شبنم بیسه
 هتوان اوتنا فاندیره اون انه
 دانید اقتصاد اقتصاد گفته
 شب و روز بیوقت و وقت کار کونیسد
 اساس چون ناره کار ، ورایشکنید
 او مردای پولا گیله جیرجاده
 خورا خوزن و زاکا ویشتا نیسه
 ایوار فاندیری بی وصیت بوشو
 آرا اون بوشو ، پولسه بیرون باصو
 دورا قاچ بوشوم باز بایم حرفه سر
 کی وا بیشناوه کیسه صاحب نظر ؟

شبهای جمعه سر وقت تا جـر می‌رفتم
 برای وصول حق دلالی خودم بعین مثل میرغضب
 نه فریاد میگـردم و نه قیل و قال
 ای بقریان کسب حلال ، بسـرادر عزیز
 اگر دلالی عیب است پس چرا تا جرباین کار اشتغال دارد
 چرا چرخ ملیتـش را پنچـر میکند
 همه اش جنس مال فرنگ وارد میشود
 پولش را هم خوب و قشنگ میپـردازد
 نمیگوید جمع شوند و بی سرو صدا
 کارخانه بیاورند که برگتـش با خداست
 تا اینکه از گرسنگی مردم قدری گاسته شود
 و این طوفان بدبختی بشکل شبنم در آید
 آن آقا باین آقا نگاه میکند
 و همینقدر کلمه اقتصاد گفتن را بلدند
 شبانه روز ، وقت و بیوقت کار می کنند
 چون کارشان اساس ندارد و شکست میشوند
 آن مرد دیگر پولها را زیر خاک چال می کند
 خودش و زن و فرزندش را گرسنه نگاه میدارد
 یکباره می بینی که بدون وصیت از دنیا رفت
 از اینطرف که او مرد پولها بیرون آمد
 از مطلب دور افتادم بر گردم سر حرف خود
 اما چه کسی باید بشنود صاحب نظر کیست؟

امروز نیشته بوم تک وتنها دوکسان
 بیدم ایئا مشدی شیک پوش جوان
 فوکل ، دستکش ، گتر ، سیویلیزه
 دروغگو سگه می دیلا سنگ بزه
 دو هفته نوبوسته کراوات بزم
 خلافه ادب ابرویه مات بزم
 می شلواره اوطی پنیر قاچ کودی
 می عینک خیابانه تاراج کودی
 عصای بلاخور سفارش بدم
 چپه سینه ورجا ایئا گل بزم
 ایئا پرته فوی مردا کسه دس بیدم
 هوروزا ایئا کیف دستی بیهیم
 سینه ما بوشوم سبزه میدان بوشوم
 ایزه مردم ورجا مهمان بوشوم
 مرده باد بو گفتم هه گوشه کنار
 ایزه بن سوار ایزه ارهوار
 مرا گفتیدی سوت بزن سوت زهلیسیم
 بسال و بمساه وافسوره فوت زه اییم
 خیابان و کوچه او شانا ده اییم
 دانی من کوشانا گم چشمک زه اییم
 رفیقان می شین سرخ آب خوردیدی
 اواخر میره ایچسه آوردیدی

یک روز تک و تنها نشسته بودم
 دیدم یک جوان ترگل شیک پوش
 فکل ، دستکش ، گتر ، متمم — دن
 دروغگو سگ است دلم بهوس افتاد
 هنوز دو هفته نگذشته بود که گراوات بستم
 خلاف ادب است مات به ابـرو زدم
 اتوی شلوارم پنیر را می برید
 عینکم سر تا سر خیابان را تاراج میکرد
 یک عصا از چوب، بلاخور سفارش دادم
 بسینه چپم گـل زدم
 یک پرتفوی دست یک مرد دیدم
 همانروز یک کیف دستی خریدم
 سینما رفتم ، سبز میدان رفتم
 صدایم را به مرده باد در گوشه و کنار بلند کردم
 یک قدری بن سوار و یک قدری ارو آر گفتم
 بمن گفتند سوت باید بزنی سوت زدم
 سال و ماه به وافور سوت میزدم
 در کوچه و خیابان آنها را میدیدم
 میدانی گیها را میگویم بهمانها چشمک میزدم
 رفیقانم آب سـرخ میخوردند
 در این اواخر قدری هم برای من می آوردند

مرا گفتیدی تو فَناتیک ک نبو
 بخور جان من ضد پیک نیک نبو
 آمه دوستان یکدل و یک نفس
 گیلانسه چک چک زئید کس بکس
 شراب هم بو خوردم اُ آخر پسی
 بوشوم پای آس هفدس و نه دسسی
 خیابان ورجا قومسار خانیه
 هسام نام من اونسی نام چیه
 بوشوم موسکوایسکی بیلیدارد بسزم
 بباختم هزار دفعسه هم داد بسزم
 بگفتم که منبعد آسوده‌سیم
 الان بهترام ده من اون نیسم
 بیدم باز گیدی یارو بی مصرفسه
 او ایام که صابون بو الان کفسه
 اشانی اروشواره می گوش بامسو
 مرا غیظه گیفته می خون جوش بامو
 بگفتم علی الله که مردن خوبسه
 آدم وا بیمیره تا راحت بیسه

انتحار

ایتا لوله تریاکه زریمن بیهسم
 بخوردم بختسم چک و پر پزم

بمن می گفتند فئاتیک نشو
 بخور عزیز، مخالف پیک نیک نباش
 دوستانم، یگدل و یگک نفس
 گیلاسهایشان را آهسته بهم میزدند
 شراب را هم در این اواخر خوردم
 بیای آس پنج دستی و هفت دستی رفتم
 پهلوی خیابان قمارخانه است
 تا حالا نفهمیدم نام این قمارخانه چیست
 رفتم به سبک موسکواسکی بیلارد بازی کردم
 باختم با وجودیکه هزاران بار هم فریاد زدم
 گفتم که بعد از این راحتتم
 اکنون بهتر شده‌ام دیگر من اون مرد اولی نیستم
 دیدم بازهم میگویند فلانی بی مصرف است
 انوقت‌ها که صابون بود حالا تنها کف صابون است
 بگو مگوی آنها بجوشم رسید
 بغضب افتادم خونم بجوش آمد
 گفتم علی الله که مردن خوب چیزی است
 انسان باید بمیرد تا راحت شود
 انتحار

یک لول تریاک زرین خریدم
 خوردم و خوابیدم بحالت احتضار افتادم

می حقلانه مار هسی خو جانہ بـــــــزہ
 شـــــــوغ درگادہ خو دھانسہ بـــــــزہ
 پورا بو آمـــــــسہ خانہ یہ مرد و زن
 فتورکان فتورکان و دوسکول بـــــــزن
 ایا نیمہ جانم ولـــــــی ایشنبام
 ا مخلق حرفا آمہ هرہ دم
 ایتا گفتی بیچارہ ناکام بـــــــوشو
 ایتا گفتی افسوس انی نام بوشو
 ایتا گفتی اون غرق رحمت ببـــــــہ
 ایتا گفتی حیفہ نوغان کت ببـــــــہ
 ایتا گفتی بدبخت آزاده بـــــــو
 ایتا گفتی جنست مکان سادہ بو
 تعجب نوکون خلق خرسا مانسہ
 نفس تا زنی هیچ تی قدرانانسہ
 همینکہ بمردی تیره غش کونسہ
 تی قبر مشبک منقش کونسہ
 هه ما بین وارطانی دکتور بامو
 مرا چا کوده می نفس جور بامو
 بدان پس اسا تا بدنیا دری
 جه قلبه پول سکه جا بدتری
 تی جان تا کی ساقه تی سرزنده یسہ
 وانه پرسہ هیچکس فلانکس کیسہ

مادر بچه هایم به سر و جاننش زد
 شلوغی راه انداخت به دهانش زد
 در خانه ما زن و مرد پر شدند
 در حالیکه سوار یکدیگر میشدند و به هم تنه میزدند
 حالا من نیمه جانم ولی میشنوم
 حرف این مردم را جلوه‌ره حیاط
 یکی میگفت افسوس که نامش از روی زمین محو شد
 یکی میگفت خدا غریق رحمتش کند
 یکی میگفت حیف است که نوغان ضایع شود
 یکی میگفت بدبخت، آزاده بسود
 دیگری میگفت، جنت مگان، ساده بود
 تعجب نکن خلق زمانه به خرس شبیه‌اند
 تا نفست میزند قدرت را نمیدانند
 همینکه مردی برایت غش میکنند
 قبرت را مشبک و منقش میسازند
 در این اثنا دکتر و ارطانی ببالینم آمد
 مرا مداوا کرد نفسم بالا آمد
 پس بدان ای شنونده تا حیات داری
 از سکه پول قلب هم بدتری
 تا تندرستی و سرزنده هستی
 کسی نمیپرسد فلانی کیست

اجامی بگفته ا جور شرح حال
 فوه دشمنه فرقه سنگ و سوفال
 ا منظومیه یادگار من بنام
 کیم؟ راد بازقلعهای والسلام

آجامی یک چنین شرح حالی گفته است
 به فرق دشمن، سنگ و سفال، ریزان بساد
 این منظومه را من به یادگار گذاشتم
 کیستم من؟ راد بازقلعهای والسلام

۱- آجامی یکی از آموزگاران مدارس ابتدائی رشت بود که شرح احوالی از خود به مضمون بالا در یکی از روزنامه های محلی رشت نوشت و افزاشته آنرا به نظم کشید. آجامی پس از بازنشستگی بنام خانوادگی "جم خو" در منابر وعظمی کرد.

ابراهیم فخرائی

فخرائی ، ابراهیم فرزند حاجی رضا اهل رشت متولد ۱۳۱۷ قمری دارای سوانح معتد خدمات فرهنگی و فعالیت های مطبوعاتی و قصائی است . مدیرمحلّهٔ فروع رشت و رورنامهٔ فروغ طهران رئیس سابق بسیاری اردادگسری های ولایات و از آنجمله گیلان نویسندهٔ کتابهای سردار جنگل میرزا کوچک خان ، گیلان در جنبش مسروطه و گیلان در گذرگاه رمان و گیلان در قلمرو شعر و ادب و مولف چند کتاب درسی اخلاق ، تعلیمات مدنی ، تاریخ و گنجینهٔ ادب ، فردی است که تمام دوران زندگی اش را در مبارزه با جهل و متجاوزین حقوق مردم و فلدران و گردنکشان بکار برده است . شاعر سمست ولی علافهٔ معرط به شعر و ادبیات و آثار نویسندگان شهیر دارد و خود نیز گهگاه اشعاری میسراید که نه بدرد دیبایس میخورد نه عفایش . اکنون بازسستهٔ قصائی و وکیل دادگستری است و اوفانش را مصروف تسویدا ورافی میکند از همین نوع که ملاحظه میفرمائید .

حاصل عمرش سه فرزند است که با همه مشکلات و مضیقه‌های مالی توانسته است آنان را با سرمایه‌های علمی و اخلاقی و روحیه خیر خواهی و خدمت بملت و مملکت تربیت و مجهز نماید. دو دکتر و یک فوق لیسانس که اکنون در سازمانهای مختلف کشور به خدمتگذاری اشتغال دارند.

چی گم ترا

متکا رو ایدفعہ دم سر بنسہ
لنگہ واکود عبایہ ایور بنسہ
خو سرہ جور آب مقطر بنسہ
چشما فوجہ دماغہ چنبر بنسہ
چی گم ترا؟ ہم خوس کونہ ہم سولفسہ
خورنہ کونہ فرنہ کشہ داد زنسہ
تیشہ بہ بیستون فرهاد زنسہ
ایژگرہ راہ درگانسہ فریاد زنسہ
پالدو پزہ طعنہ بہ قناد زنسہ
چی گم ترا ہم خوس کونہ ہم سولفسہ
گاہی صدایہ زیر وگہ بم دہسہ
خرس وپلنگہ جہ عقب رم دہسہ
کورہ حدادیسہ ہی دم دہسہ
دپر کہ بیدارا بہ بازلم دہسہ
چی گم ترا ہم خوس کونہ ہم سولفسہ

توصیفی از ب خواب رفتن یکی از دوستان

روی متکا (بالش) یکبار دیگر سر گذاشت
پایش را از هم باز کرد و عبارایکوری انداخت
بالای سرش آب آشامیدنی خالص گذاشت
دیدگانش را بسته دماغش را چنبر گذاشت
میدانی چه میگویم؟ هم خوس میکند هم سرفه
خورنه میکند فرنه میکشد داد میزند
تیشه به بیستون فرهاد میزند
غوغا براه میاندازد و فریاد میزند
پالوده می پزد طعنه به قناد میزند
چه میگویم به تو هم خوس میکند هم سرفه
گاهی صدایش زیر است و گاهی بسم
خرس و پلنگ را از عقب رم میدهد
هی به گوره حادادی میدمد
از خواب میپرد بیدار میشود بازلم میدهد
چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سرفه

خواب دینه یزد و صفا هان بوشو
 فینه بسر بسوی عمان بوشو
 نجد و ریاض و عربستان بوشو
 پر بزه چون کبک خرامان بوشو
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفه
 سوت کشه خو دهنسه واکونه
 لنگه به لنگه چومانسه تاکونه
 کاکله چون شکله چلیپا کونه
 جیغ کشه گورخانه بر پا کونه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفه
 خواب دینه با ویلهلم در پروسه
 تاج بفرق هیکل خروسسه
 مصاحب چینی و ترک و روسسه
 چون اوسانی لفظه نانه عبوسسه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفه
 شتر سوار عازم حجازه
 از آب زمزم فکر دس نمازه
 کعبه درون در راز و در نیازه
 محمود آسا پیرو ایازه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفه
 دینه خورا در آمریکا رئیسسه
 با ویلسن و فرانکلین جلیسسه

خواب می بیند که به یزد و اصفهان رفته
 با کلاه فینه به عمان رفته
 به نجد و ریاض و عربستان رفته
 پر گرفته همچون گبک خرامان رفته
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سرفه
 سوت میکشد دهنش را باز می کند
 دیدگان لنگه به لنگه اش را بهم میاورد
 کاکل سرش را به شکل چلیپا میسازد
 جیغ میکشد مانند رعد صدا در میآید
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سرفه
 خواب می بیند که با ویلهم در پروس است
 تاجی به سر دارد به هیکل خروس
 هم صحبت با چینی است و ترک و روس
 چون زبانشان را نمیداند عبوس است
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 سوار شتر است و عازم کشور حجاز
 در فکر این است که از آب زمزم وضو بگیرد
 در خانه کعبه در راز و نیاز است
 همچون محمود غزنوی به ایاز فکر میکند
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 خود را در امریکا رئیس می بیند
 باروسای جمهور (ویلسن و فرانکلن) هم نشین است

کته بکنسد آماده تنیسسه
 لندن بوشو مهمانسه انگلیسسه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفسه
 وقته دیگر شبنمسه روی گولسه
 نسیم صبحه ، چمنه ، سنبلسه
 آوازه خوانه قمریسه بولبولسه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفسه
 نرم و لطیفه گوئیسه حرییره
 زبر و زمخته گوئیسه حصیره
 موزر بدسته آدم دلییره
 در جنگ با اهریمن همچو شیره
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفسه
 با وصف آنکه مرد فرهنگیه
 انی پاکون ردیف سرهنگیسه
 فرمانده هزار تن جنگیه
 حیف که فوجش همه ما فنگیسه
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفسه
 نفس نوگورمست بوگو
 خواب نوگو کشف و کرامت بوگو
 نعره نوگو شاخ حجامت بوگو
 گاز اشکره نوگو قیامت بوگو
 چی گم ترا هم خوس کونه هم سولفسه

گتس را گنده آماده بازی تنیس شده
 به لندن رفته مهمان انگلستان شده
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 زمان دیگر شبنمی است که روی گل نشسته
 نسیم صبحگاهی است چمن است سنبل است
 آوازه خوان شده قمری است بلبل است
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 نرم و لطیف بمانند هریراست
 سفت و زمخت همچون حصیر است
 سلاح بدست گرفته مرد دلیر است
 در جنگ با شیطان همچون شیر است
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 با وجود اینکه اهل دانش و فرهنگ است
 پاگون روی دوشش هر دیف سرهنگ است
 فرمانده هزار مرد جنگی است
 افسوس که فوجش همگی مافنگی اند
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه
 نگو تنفس، بلکه بگو رمز پیشوائی
 نگو خواب، بلکه بگو کشف و کرامت
 نگو نعره، بلکه بگو شاخ حجامت
 دندان قروچه نگو بلکه بگو هنگامه
 چی میگویم بتو هم خوس میکند هم سلفه

بوشو تی ره آدم بشناس

براره درز نوخاده هیچ کسا مولا نیگیدی
تاتی چوم کاس نبهه نرگس شهلا نیگیدی
تا آدم علم نداره یکه و فرزانه نیبه
لات پرچین به کولا حضرت والا نیگیدی
اونی کی تاج قناعت نداره درویش نیبه
هر تا هو حق کسه رندا گوله مولا نیگیدی
کاخ با رفعت ره میخ و ویریس تاب ناوره
برمسته فاکونه قصر معلا نیگیدی
کوردوا کمری ببه تا ای نفر ناجی ببه
زرخ چیک چه جغلان پلادانه حلوا نیگیدی
دوغ بیجا نوا زن گولاز نوکون کشک نساو
آب جکفته کونوسا آلبوخارا نیگیدی
اون تی شاخه سیر واسه توگی منم بزبزا
تودانی منام دانم قیمه مسما نیگیدی

بسر و برای خودت آدم بشناس

ای برادر درس نخوانده به کسی ملا نمیگویند
تا چشمت زاغ نباشد نرگس شهلا نخواهند گفت
تا کسی عالم نباشد یکه و فرزانه نمیشود
به آدم ندار پرچین به دوش حضرت والا نمیگویند
آنکه تاج قناعت نداشته باشد درویش نیست
هر رندی که هو حق بگشاد گل مولا خطاب نمیکنندش
برای ایجاد کاخ با عظمت میخو طناب، تاب نیاورد
به فاگون رمیده قصر معلی نمیگویند
گرد گمری میشود تا یک نفر ناجی گردد
چیزهای زرخ را بچه‌ها حلوا نمی‌نامند
بیجاده و غنزن (یا وهنگو) جست و خیزشادمانه مکن، لاف نزن
از گیل آب افتاده را مردم آلوی بخارائی نمیگویند
اوبه ساخت سیر مالیده تو میگوئی منم بزبها
تو میدانی و من هم میدانم که قیمه را مسما نمیگویند

۱- این شعر در ۱۳۵۴ شمسی سروده شده و یادگار زمانی است که
اوضاع اجتماعی ایران در پردهٔ ابهام فرورفته بود.

عربده کنار بیگان بیخودی لونتوز تانود
سیا قرمز نیبه هرگز چله پنجا نیگیدی
عشق بی شله خایه تا ترا شیداد و خانید
ورنه هر شامیسکینه وامق و عذرا نیگیدی
ظاهر آرایه فیشان ترا قلینا چانوکسون
هر پيله کلم سره بو علی سینا نیگیدی
پوست شیرا دوکونی زوزه ببرا بکشی
جان سگ بکنی ترا جز جیم الف جان نیگیدی
گل خوشبو همه کس دوست داره باغ دورون
در مثل اسفناجه لاله حمرا نیگیدی
بعه کله سر قسم دامه تی کرده کار همش
دامه ره اینهمه چرت و چک و چولا نیگیدی

عربده جوئی را بگذار به کنار جفتک نیا نداز
 سیاه هیچگاه قرمز نمیشود و به چهل پنجاه نمیگویند
 عشق پاک لازم است تا تورا شیدا خطاب کنند
 والا بهر مشنگی، و اموق و عذرا نمیگویند
 ظاهر آرائی را دور بیا نداز و خود را اقلینا نساز
 هر که عمامه اش گنده باشد بوعلی سینا نمیشود
 اگر پوست شیر را ببر کنی و زوزه ببر بگشی
 و همچون سگ جان بگنی همان جیم الف جانی که هستی
 گل خوشبوی میان باغ را همه کس دست دارد
 و فی المثل به اسفناج، لاله، حمرا نمیگویند
 به سر کچل خودم قسم است که تمام کارهایت دام است
 و برای دام اینقدر یاوه و چرت و پرت نمیگویند

گاسترونومی

موزه خالو، درار و گلپیره
تورشه تره غذای جان پروره
باقلا قاتوق از همه چی بهتیره
تورنگه سیرقلیه کده محشره
بهار، فصل کولی و کنگره
باب آغوز چنگره
فسنجن و دوشاب با هم نایه
کوفته برنجی بی پیاز وادیسه
زیتون پرورده انارتورش خایسه
برهنه بی لا کی بوخوسسه چایه
لذته جوجه ران و سوسجیگره
باب آغوز چنگره